

det forjættede Land, mod hvilket alle hans Tanker og Drømme stundede.

Ja, han maatte bort . . . bort fra Ensomheden her og Mismodets Snarer, . . . bort ogsaa fra hende, hans Livs onde Aand, der nu Gang efter Gang havde krydset hans Veje som Syndens formummede Fristerbud . . . denne skamløse Kvinde med hendes præstelige Galan, i hvis Nærhed det var, som om selve Solen og Luften indblæste Blodet dæmoniske Lyster. Ja, han længtes hjem . . . hjem til Freden og Trygheden og Hvilen hos hende, hans Livs gode Engel, der altid havde ledet hans Fod paa den rette Vej, altid støttet ham, naar han snublede, altid vendt sit Ansigt fra ham, naar han sveg. De fandt vel nok en klinet Hytte og en Strimmel Jord derovre ved Stranden, hvor de kunde friste Livet. Det havde ingen Nød! Han vilde ikke frygte. Han var jo endnu ung og stærk. Hans Arme havde ikke glemt at brydes med Spade og Hakke. Endnu sad der haard Hud inden i hans Hænder af syv Aars Stræb i Mark og Lade. Aa, han ligefrem længtes efter igen at tage fat! Aldrig skulde han glemme det Øjeblik forleden Dag, da han modtog Faderens Brev. Først var han bleven saa underlig bedøvet; hans Sjæl vaandede sig under de mange haarde og bitre Ord. Men da var det pludselig,